

Disertační práce zkoumá možnosti fenomenologické filosofie zabývat se otázkou spásy v křesťanském smyslu s ohledem na projekt materiální fenomenologie Michela Henryho. Poslední trojice knih Michela Henryho znamenala v jeho tvorbě obrat ke křesťanství a postavila napětí dvou základních modů jevení, které jeho fenomenologie postuluje, do těsného vztahu s otázkou života a smrti člověka. Zároveň v maximální míře exponovala subjektivní pól jevení a učinila subjektivitu vlastním polem, na němž se příběh spásy člověka odehrává. Práce zkoumá jak obecné pojetí subjektivity v materiální fenomenologii, tak konkrétní pojetí božského a lidského subjektu v posledních třech knihách Michela Henryho. Zjišťuje, jak francouzský filosof podává fenomenologii vnitrobožského života; sleduje životní pohyb lidského subjektu z nitra božského života do transcendence světa, a poté v „druhém narození“ zpět ke zjevnosti božského života v něm samotném; vysvětluje, v jakém smyslu je božský i lidský subjekt subjektem vtěleným; ukazuje, jak se lidský subjekt stává subjektem rozumějícím slovu božského života, které promlouvá v něm samotném i v Písmu. Všimá si přitom vztahu fenomenologického a novozákonního diskursu a také důsledků faktu, že spása se v materiální fenomenologii stala transcendentální zkušeností Já, pro empirická data lidské existence a pro realitu světa.